

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 16Co/5/2026
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8125209127
Dátum vydania rozhodnutia: 09. 03. 2026
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Anna Kovaľová, PhD.
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2026:8125209127.1

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Anny Kovaľovej, PhD. a členov senátu JUDr. Branislava Brezu a doc. JUDr. Petra Molitorisa, PhD. v právnej veci žalobcu: A. B., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom: C. XXX/X, D. E., prechodne bytom: F. G. X, XXX XX H., proti žalovanej: E. H., nar. X.X.XXXX trvale bytom: I. XXX,XX, XXX XX J. E., o zrušenie neodkladného opatrenia, o odvolaní žalobcu proti uzneseniu Okresného súdu Prešov č.k. 29C/43/2025-99 zo dňa 2.12.2025, takto

rozhodol:

Potvrďuje uznesenie.

Náhradu trov odvolacieho konania stranám nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Prešov (ďalej len „súd prvej inštancie“ a „súd“) napadnutým uznesením zamietol návrh na zrušenie neodkladného opatrenia nariadeného uznesením Krajského súdu Prešov zo dňa 12.9.2019 pod sp. zn. 13Co/101/2019 a stranám náhradu trov konania nepriznal.

2. Okresný súd Prešov uznesením zo dňa 21.9.2018 pod sp. zn. 15C/40/2018 vydal neodkladné opatrenie, ktorým žalovanému uložil povinnosť zákazu priblíženia sa k žalobkyni a k ich spoločným deťom na vzdialenosť 100 m (výrok I.); v prevyšujúcej časti návrh o zákaze priblíženia zamietol (výrok II.); uložil žalovanému povinnosť, aby dočasne nevstupoval do obydľia bytu I. XXX/XX, J. E. (výrok III.) a výrokom IV. uložil žalobkyni povinnosť podať žalobu o zákaze priblíženia a vylúčenia žalovaného z bytu v lehote 30 dní od 21.9.2018. Toto uznesenie nadobudlo právoplatnosť 10.10.2018.

3. Žalobca podaním doručeným súdu dňa 1.2.2019 žiadal zmeniť, resp. zrušiť nariadené neodkladné opatrenie. Uviedol, že je mu od septembra r. 2018 bránené v osobnom kontakte s maloletými deťmi, vo vzťahu ku ktorým podáva návrh na zmenu, resp. zrušenie uvedeného neodkladného opatrenia. Od októbra r. 2018 neúspešne žiada matku o to, aby mu umožnila osobný styk s maloletými deťmi, hoci aj v prítomnosti tretej osoby, či v špecializovanom zariadení a taktiež, aby mu umožnila telefonický kontakt s deťmi. Súd prvej inštancie uznesením zo dňa 2.5.2019 výrokom I. zrušil výrok I. uznesenia OS Prešov zo dňa 21.9.2018 pod č.k. 15C/40/2018-8 v časti uloženého zákazu žalovanému priblížiť sa k maloletej C. B. a maloletej K. B.; výrokom II. v prevyšujúcej časti návrh na zmenu, resp. zrušenie neodkladného opatrenia zamietol a výrokom III. nárok na náhradu trov konania stranám sporu nepriznal.

4. Krajský súd v Prešove uznesením zo dňa 12.9.2019 pod sp. zn. 13Co/101/2019 s dátumom právoplatnosti 23.9.2019 výrokom I. zmenil uznesenie tak, že uložil žalovanému zákaz priblížiť sa k žalobkyni, ako aj k spoločným deťom na vzdialenosť 100 metrov s výnimkou účasti na nariadených úkonoch a pojednávaniach súdov, ako aj s výnimkou prípadného povoleného sa stretávania sa s maloletými deťmi pred orgánmi sociálno-právnej ochrany deti a sociálnej kurately a zároveň pred subjektami sociálno-právnej ochrany deti, ktorým Ministerstvo práce, sociálnych vecí a rodiny SR udelilo

akreditáciu; výrokom II. v prevyšujúcej časti uznesenie súdu prvej inštancie potvrdil a výrokom III. nárok na náhradu trov konania stranám sporu nepriznal.

5. Žalovaný dňa 29.10.2025 doručil návrh na zrušenie neodkladného opatrenia z dôvodu, že monitorovanie bolo zrušené v konaní sp.zn. 32C/23/2023. Súd konštatoval, že porušenie zákazu priblíženia zo strany žalobcu zistené nebolo. Trestný súd zamietol návrh na ochranné liečenie, nakoľko nebezpečnosť nebola preukázaná. V uznesení OS Prešov pod sp. zn. 4Nt/18/2023 súd po obširnom dokazovaní neuznal splnenie podmienok pre uloženie ochranného liečenia, pričom závery znalca E. I. o nebezpečnosti označil za nesprávne; rozhodnutie stojí na hodnotení všetkých dôkazov, vrátane kontrolného ústavného posudku, ktorý uvádza, že jeho pobyt nebezpečný nie je. Z rozhodnutí v spore sp.zn. 32C/23/2023 jednoznačne vyplýva dlhodobé riadne rešpektovanie obmedzení z jeho strany. Neodkladné opatrenie nie je trest, ale dočasný preventívny zásah, ktorý musí neustále odrážať aktuálne a konkrétne riziko. Ak pominú dôvody alebo sa zásah javí neprimeraný vzhľadom na cieľ, súd ho zruší. Podkladom zákazu priblíženia boli v roku 2019 tvrdenia o nebezpečnosti. Aktuálne súd po novom dokazovaní v konaní sp.zn. 4Nt/18/2023 konštatuje, že podmienky nebezpečnosti splnené nie sú. Neodkladné opatrenie nemôže stáť na hypotetickej obave pri súčasnom konštatovaní súdu, že k porušeniam nedošlo a nebezpečnosť preukázaná nebola.

6. Súd prvej inštancie uvedený návrh doručil na vyjadrenie žalovanej. Táto v podaní doručenom súdu dňa 21.11.2025 uviedla, že návrh žalobcu je nedôvodný, nakoľko sú na súde stále živé konania v trestných veciach o nebezpečnom prenasledovaní a jeho ochrannej liečbe a navyše bolo vydané uznesenie o zákaze kontaktovania pod sp. zn. 9C/38/2025, ktoré nerešpektuje a na dennej báze ho porušuje tým, že jej stále doručuje emaily a tak je vyšetrovaný políciou pre marenie výkonu úradného rozhodnutia. Ako rodiča ho informuje o deťoch v prípade potreby. Na civilnom súde je vedené konanie o styku s deťmi, kde prebieha znalecké posudzovanie a momentálne má styk s deťmi upravený v centre Návrat každú párnú sobotu v mesiaci od 09:00 do 11:00 hodiny pod dohľadom pracovníkov. Nakoľko sa jej v roku 2023 vyhrážal smrťou a povedal jej, že je raz odreže hlavu, bol vo vyšetrovacej väzbe, z ktorej pre psychické problémy bol prevezený na psychiatriu a odvtedy je stále živé konanie o ochrannej liečbe, ktoré okresný súd zamietol, ale krajský súd opätovne vec vrátil okresnému súdu. Po prepustení mala policajnú ochranu a následne v roku 2023 dostal monitorovacie zariadenie, ktoré mal do novembra 2024. Aj dnes po rokoch má vďaka zákazu priblíženia relatívny pocit bezpečia, jeho nenávistné prejavy voči jej osobe stále pokračujú, obťažujúce správanie pretrváva, a preto nevidí dôvod pre zrušenie zákazu priblíženia k nej. Prílohou jej podania bolo uznesenie Okresného súdu Prešov zo dňa 20.10.2025 pod sp. zn. 9C/38/2025, ktorým bolo vyhovené návrhu žalovanej na nariadenie neodkladného opatrenia, ktorým žalobcovi bola uložená povinnosť zdržať sa jej kontaktovania emailovou komunikáciou.

7. Tiež uviedla, že od novembra do decembra 2019 jej poslal 75 emailov. V roku 2020 obdržala 72 emailov, v roku 2021 - 84 emailov a v roku 2022 98 emailov. V roku 2023 sa ich počet znížil na 15, čo však nič nemení na jej pocitoch obáv v čase, keď ich dostane do emailovej schránky, pričom už nemá sil to ani len čítať. V roku 2021 odoslal email kolíznej opatrovníčke, kde v závere emailu napísal vetu, že sa majú modliť s ním za jej smrť.

8. Žalovaná pripojila emailovú komunikáciu obťažujúcu ju, ako aj tretie osoby po vydaní neodkladného opatrenia od 29.10.2025 do 19.11.2025.

9. Z odôvodnenia súdu prvej inštancie vyplýva, že neodkladné opatrenie vo vzťahu k žalovanej bolo nariadené z dôvodu hrubého správania žalobcu, voči ktorému podala viackrát oznámenie o spáchaní priestupku, súčasne bolo preukázané, že konanie žalobcu bolo útočné a ohrozovalo nie len žalovanú, ale aj ďalších členov jej rodiny. Pod pojmom násilie sa nechápe iba fyzický kontakt s obeťou, ale aj zastrašovanie, slovné vyhrážky a psychické násilie, ktoré môžu mať rovnako silné následky. Nezanecháva síce žiadne viditeľné poranenia, napriek tomu môže byť najhoršou formou násillia. Z predložených listinných dôkazov nesporne vyplýva, že u žalobcu pretrváva nevhodná forma písomnej komunikácie nielen so žalovanou, ale aj tretími osobami, v ktorom vyjadruje svoj nenávistný postoj k nej a taktiež pokračuje v písomnej komunikácii používajúc hanlivé výrazy voči osobe žalovanej napriek tomu, že rozhodnutím súdu v konaní sp.zn. 9C/38/2025 bola žalobcovi uložená povinnosť zdržať sa akejkolvek elektronickej komunikácie voči žalovanej.

10. Naďalej na Okresnom súde Prešov z konania pod sp. zn. 5T/59/2021, v ktorom je žalobca stíhaný pre prečin nebezpečného prenasledovania, vyplynulo, že žalobca naďalej zasiela žalovanej množstvo emailov, ktorých obsahom boli vyhrážky smrťou a aj keď sa jej priam smrťou nevyhrážal, vzbudzovali u nej obavu nielen o jej život, ale aj o zdravie a život ich maloletých detí.

11. V rámci trestného konania bol vypracovaný znalecký posudok, z ktorého vyplynulo, že žalovaný netrpí duševnou poruchou v zmysle psychózy s tým, že bola u neho zistená polyformná porucha osobnosti s reaktívnym paranoidným vývojom. Zároveň znalkyňa v znaleckom posudku vypracovaného v rámci trestného konania uviedla, že vzhľadom na charakter a pokračovanie trestného činu v kombinácii s nekritičnosťou obvineného (žalobcu) podrobiť sa ambulantnej forme psychiatrickej liečby, doporučuje nariadenie ústavnej formy psychiatrickej liečby. Uvedené trestné konanie naďalej nie je ukončené.

12. V trestnom konaní bol vypracovaný ďalší znalecký posudok č. 98/2023 znalcom E. E. I., zo záverov ktorých vyplynulo, že u žalobcu boli zistené prejavy duševnej poruchy, a to bludovej poruchy a trvalej duševnej poruchy zmiešanej poruchy osobnosti. Jeho ovládacie a rozpoznávacie schopnosti pod vplyvom zistenej duševnej poruchy v čase spáchania trestného činu hodnotil ako vymiznuté, teda nemohol ovládať svoje konanie, ani rozpoznať jeho protiprávnosť. Pobyť obvineného žalobcu považoval z psychiatrického hľadiska za nebezpečný pre spoločnosť, nakoľko bez adekvátnej psychiatrickej liečby existuje riziko pokračovania analogickej trestnej činnosti.

13. V zmysle vyššie uvedených záverov znaleckého posudku Okresný súd Prešov uznesením zo dňa 25.9.2023 pod sp. zn. 5T/59/2021 prerušil trestné stíhanie žalobcu z dôvodu, že ho nemožno v súčasnej dobe postaviť pred súd.

14. V konaní o uložení ochranného liečenia vedeného na Okresnom súde Prešov pod sp.zn. 4Nt/18/2023 bol vypracovaný ďalší znalecký posudok č. 8/2024, a to Ústavom pre znaleckú činnosť v psychológii a v psychiatrii spol. s r.o., zo záverov ktorých vyplýva, že obvinený žalobca duševnou chorobou v úzkom slova zmysle netrpí. Trpí však poruchou osobnosti zmiešaného typu, na ktorej báze u neho prebieha proťahovaná adaptačná porucha vo forme psychopatického, sténicko - astenického vývoja. Táto porucha bola prítomná aj v čase pravdepodobného spáchania trestného činu a prejavovala sa emočne preexponovanými prejavmi v jeho správaní, psychologicky zrozumiteľným. Obvinený žalobca mohol rozpoznať protiprávnosť svojho konania a mohol svoje konanie v čase pravdepodobného skutku ovládať. Obvinený obžalovaný chápe zmysel trestného konania a je spôsobilý hodnotenej účasti na verejnom zasadnutí. Jeho pobyt na slobode nie je z psychiatrického alebo sexuologického hľadiska nebezpečný pre spoločnosť, a preto znalci ústavu v tomto zmysle ochranné opatrenie nenavrhujú.

15. Z pripojeného trestného spisu vyplýva, že trestné konanie voči obvinenému žalobcovi pre trestný čin nebezpečného prenasledovania právoplatne skončené nie je.

16. Súd prvej inštancie dopĺňa, že uznesením zo dňa 25.10.2023 pod č.k. 32C/23/2023-28 bolo právoplatne nariadené neodkladné opatrenie, ktorým bola nariadená kontrola dodržiavania neodkladného opatrenia vydaného Krajským súdom v Prešove pod č.k. 13Co/101/2019-236 zo dňa 1.9.2019 vo vzťahu k žalobcovi technickými prostriedkami a toto právoplatne zrušené uznesením pod č.k. 32C/23/2023-845 z 22.5.2025.

17. Na podklade nariadeného neodkladného opatrenia pod sp. zn. 15C/40/2018 z 21.9.2018 E. H. podala voči A. B. žalobu o upustenie od neoprávnených zásahov na ochranu práv osobnosti, ktoré bolo vedené pod sp. zn. 8C/45/2018 a bolo právoplatne zastavené uznesením zo dňa 20.11.2024 pod č.k. 8C/45/2018-549. Uznesením zo dňa 24. 1.2025 pod č.k. 8C/45/2018-564 súd prvej inštancie právoplatne zrušil neodkladné opatrenie nariadené uznesením Okresného súdu Prešov zo dňa 21.9.2018 pod č.k. 15C/40/2018-8. Na tunajšom súde sa viedlo ďalšie konanie pod sp. zn. 8C/70/2024 vo veci žalobcu A. B. proti žalovanej E. H. o neoprávnený zásah do práva na ochranu osobnosti, v ktorom bola žaloba právoplatne zamietnutá.

18. Ako plynie z obsahu uvedených spisov, doposiaľ je v platnosti neodkladné opatrenie nariadené uznesením Krajského súdu v Prešove zo dňa 12.9.2019 pod č.k. 13Co/101/2019-239, týkajúce sa zákazu priblíženia ako k žalovanej, tak aj k spoločným maloletým deťom.

19. V danom prípade pre posúdenie okolností pre zrušenie nariadeného neodkladného opatrenia bolo teda rozhodujúce posúdiť to, či dôkazy, ktoré predložil žalobca sú dostatočné na to, aby bola vylúčená možnosť akéhokoľvek násillia z jeho strany vo vzťahu k žalovanej, ktorá požíva ochranu z nariadeného neodkladného opatrenia. Podľa názoru súdu prvej inštancie, práve oboznámením vyššie uvedených listinných dôkazov nie je možné vylúčiť vzhľadom na charakterové vlastnosti žalobcu také konanie, ktoré by mohlo byť v rozpore so záujmami žalovanej požívajúcej ochranu z nariadeného neodkladného opatrenia.

20. Doposiaľ zistené skutočnosti totižto vyvolávajú pochybnosti o kvalite dodržiavania povinností zo strany žalobcu. Aj keď aktuálne znalecké posudky nepotvrdzujú nebezpečnosť žalobcu pre spoločnosť, jeho psychický stav naznačuje nestabilitu a vyvoláva pochybnosti, že v prípade zrušenia zákazu priblíženia voči žalovanej sa nedopustí akéhokoľvek nevhodného konania, ktoré by u nej mohlo vzbudiť dôvodnú obavu o jej život alebo zdravie. Napriek tomu, že neboli zistené skutočnosti, z ktorých by bolo možné vyvodit' porušovanie povinností žalobcu z uloženého zákazu priblíženia, je nesporné, že naďalej pokračuje v nevhodnej emailovej komunikácii nielen voči žalovanej, ale aj voči tretím osobám, v ktorej negatívne vykresľuje osobu žalovanej napriek tomu, že táto forma komunikácie mu bola uznesením Okresného súdu Prešov zakázaná, avšak z predloženej emailovej komunikácie nepochybne vyplýva, že súdom uloženú povinnosť nerešpektuje.

21. Na základe vyššie uvedených skutočností, preto súd prvej inštancie návrh žalobcu na zrušenie neodkladného opatrenia zamietol a o nároku na náhradu trov konania bolo rozhodnuté podľa § 255 ods. 1 CSP tak, že nárok na náhradu trov konania stranám sporu priznaný nebol. Žalobca bol v konaní o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia neúspešný a úspešnej žalovanej trovy konania nevznikli.

22. Proti tomuto uzneseniu v celom rozsahu podal odvolanie žalobca v zákonom stanovenej lehote ktoré odôvodnil podľa § 365 ods. 1 písm. b), e), f) a h) CSP. Prvá odvolacia námietka žalobcu odkazuje na § 334 CSP, podľa ktorého súd zruší neodkladné opatrenie, ak odpadnú dôvody, pre ktoré bolo nariadené. Toto ustanovenie nadväzuje na § 325 ods. 1 CSP, podľa ktorého možno neodkladne opatrenie nariadiť len vtedy, ak je potrebné bezodkladne upraviť pomery alebo ak je obava, že exekúcia bude ohrozená. Poukazuje, že judikatúra zdôrazňuje, že neodkladné opatrenie je výnimočný a dočasný prostriedok, jeho trvanie musí byť viazané na aktuálne existenciu okolností, pre ktoré bolo nariadené, po zmene alebo odpadnutí, týchto okolností je súd povinný opatrenie zrušiť. Má zato, že súd prvej inštancie použil vlastný, v zákone neustanovený text, keď skúmal, či dôkazy, ktoré predložil, sú dostatočné na to, aby bola vylúčená možnosť akéhokoľvek násillia z jeho strany. Takéto konanie nemá oporu v zákone nakoľko zákon nevyžaduje, aby bolo riziko nulové ale posúdenie, či pôvodné dôvody pretrvávajú v čase rozhodovania. Požiadavka, ktorú si stanovil súd prvej inštancie je fakticky nesplniteľná, nakoľko u nikoho nemožno vylúčiť akýkoľvek budúci konflikt. Takéto konanie vedie k praktickému dôsledku, ktorým je v podstate nezrušiteľnosť neodkladného opatrenia čo je v rozpore s jeho dočasným a preventívnym charakterom. Žalobca zastáva názor, že správny test má znieť, či po vykonanom dokazovaní a v čase rozhodovania reálne pretrvávajú tie konkrétne okolnosti, pre ktoré bol v roku 2019 zákaz priblíženia nariadený a v akej intenzite. Súd miesto toho uplatnil absolútne kritérium.

23. Poukázal, že v bode 18. napadnutého uznesenia okresný súd uvádza, že v trestnom konaní sp. zn. 5T/59/2021 „vyplynulo“, že žalovanej „naďalej zasielal množstvo e-mailov bez definovania obdobia kedy sa tak malo diať a aké obdobie teda posudzuje, ktorých obsahom boli vyhrážky smrťou“, a zároveň v tej istej časti konštatuje, že „priamou vyhrážkou smrťou“ jeho e-mailly neboli. Takýto záver je logicky aj právne rozporný, ak sa súd zároveň vyjadruje, že priama vyhrážka smrťou nebola obsiahnutá, nie je možné hovoriť o „vyhrážkach smrťou“ v trestnoprávnom zmysle a teda dochádza k zámene subjektívneho pocitu žalovanej za právny pojem „vyhrážanie“ podľa § 360 Trestného zákona. Výpoveď žalovanej v trestnom konaní na hlavnom pojednávaní Okresného súdu Prešov dňa 10.8.2022 v trestnej veci sp. zn. 5T/59/2021, kde žalovaná (poškodená) po zákonom poučení výslovne uviedla, že sa jej v e-mailoch nevyhrážal ublížením na zdraví ani smrťou; opisovala len, že pri čakaní na odpoveď na poštu/žiadosti vo veci detí pociťovala isté napätie/nekomfort. Z tejto výpovede: nevyplýva dôvodná obava o život a zdravie v zmysle § 360 a § 360a Trestného zákona, vyplýva len subjektívny psychický diskomfort spojený s prebiehajúcimi konaniami a konfliktom, nie reálna hrozba fyzického útoku. Napriek tomu okresný súd paušálne označuje historickú e-mailovú komunikáciu za „vyhrážky smrťou“, hoci sám uvádza, že priamu vyhrážku smrťou nenašiel a žalovaná v trestnom konaní potvrdila, že sa explicitných vyhrážok nedopustím. Stav trestnej veci sp.zn. 5T/59/2021 daná vec sa týka historickej e-mailovej

komunikácie z rokov približne 2018 – 2021 a je vedená pre prečin nebezpečného prenasledovania, nie pre fyzický útok, do dnešného dňa nie je právoplatne skončená. Skutočnosť, že trestné konanie stále prebieha, sama o sebe nepreukazuje, že by bol v roku 2024/2025 reálne fyzicky nebezpečný žalovanej, či deťom, a už vôbec nie, že by musel pretrvávajúť zákaz priblíženia v rozsahu 100 m.

24. Tiež uviedol, že v rôznych konaniach (najmä sp.zn. 4Nt/18/2023 a 5T/59/2021) sa preukázalo, že žalovaná opakovane uvádzala nepravdivé alebo hrubo skreslené tvrdenia práve v rovine údajných fyzických hrozieb: E. L., kolízna opatrovníčka, poprela tvrdenie žalovanej, že ju mala upozorniť, aby „nevychádzala z bytu, lebo ju chcem zavraždiť“; uviedla, že so žalovanou komunikuje výlučne ohľadom detí. A. E. uviedol, že sa ho nikto nepokúšal zastrašiť a že rozhodnutie o ukončení právneho zastúpenia nemalo základ v žiadnych vyhrážkach. Psychosociálne centrum písomne poprela tvrdenie, že by pracovníčka centra odchádzala „zo strachu“ z neho; centrum neidentifikovalo žiadne správanie z mojej strany, ktoré by zakladalo takúto obavu. Podľa žalobcu existuje celkom 16 svedkov ktorý tvrdia, že žalovaná klame. V priestupkovom konaní ohľadom incidentu z roku 2018 bolo po doplnenom dokazovaní konštatované, že k fyzickému napadnutiu z jeho strany nedošlo a za útočníka bola označená žalovaná. Dané rozhodnutie bol základ prvého neodkladného opatrenia, teda bolo nariadené po krivej výpovedi žalovanej. Má zato, že súd tieto skutočnosti dlhodobo ignoruje a neprihliada na nich.

25. Za 7 rokov trvania zákazu priblíženia nebolo preukázanie jeho porušenia. Problematickým konaním z jeho strany bola výlučne písomná, resp. emailová komunikácia, ktorá je riešená osobitným opatrením sp. zn. 9C/38/2025. Za aktuálnych okolností, je ďalšie trvanie fyzického zákazu priblíženia založené nie na reálnom a aktuálnom riziku fyzického útoku, ale de facto na morálnom hodnotení obsahu historickej e-mailovej komunikácie, čo je v rozpore s § 325 ods. 2 písm. h) CSP.

26. Súd nesprávne vyhodnotil aj znalecké posudky, pretože ak odborné posúdenie neodôvodňuje ani uloženie ochranného ústavného liečenia v trestnom konaní, nie je logicky udržateľné, aby tie isté skutkové východiská boli použité ako základ pre dlhodobé udržiavanie extrémne invazívneho zákazu priblíženia v civilnom konaní. V konaní sp.zn. 32C/23/2023 bolo na základe návrhu žalovanej nariadené elektronické monitorovanie zákazu priblíženia v civilnom konaní. Toto monitorovanie bolo následne zrušené z dôvodu, že nebolo zistené žiadne porušenie zákazu priblíženia z jeho strany. Aj samotný okresný súd v napadnutom uznesení konštatuje, že: zákaz priblíženia na 100 m nebol porušený, fyzický kontakt so žalovanou alebo deťmi v rozpore s neodkladným opatrením nebol preukázaný. Napriek tomu sa tieto skutočnosti v záverečnom hodnotení prakticky neprejavili. Súd naďalej vychádza z historických skutkov a hypotetickej obavy, že „nie je možné vylúčiť“ budúce nevhodné konanie, akoby dlhodobé rešpektovanie zákazu priblíženia a výsledky elektronického monitoringu nemali žiadnu váhu. Zákaz priblíženia trvá kontinuálne od roku 2018, teda v čase rozhodovania siedmy rok. Pri takto dlhom trvaní je súd povinný zohľadniť: doterajší priebeh – absenciu fyzických incidentov, výsledky monitoringu, zmenu skutkového stavu po vypracovaní ústavného znaleckého posudku a po rozhodnutí sp.zn. 4Nt/18/2023.

27. Dal do pozornosti proporcionality zásahu a dopad na rodičovské práva a právo na rodinný život, zákaz priblíženia k žalovanej a k deťom na 100 m v spojení s ďalšími rozhodnutiami o úprave styku (styk len v centre, výrazne obmedzený čas a frekvencia) má zásadný a dlhodobý dopad na: jeho právo na súkromný a rodinný život podľa čl. 8 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, moje základné práva podľa čl. 19 ods. 2 a čl. 41 Ústavy SR a právo detí na kontakt s oboma rodičmi a na zachovanie rodinných väzieb. Žalobca poukazuje aj na skutočnosť, že všetky konania vo veciach detí sú paralyzované trvaním daného neodkladného opatrenia a zdôrazňuje, že ide o výnimočný zásah do základných práv, súd musí vždy posudzovať, či opatrenie spĺňa test proporcionality (vhodnosť, potrebnosť, primeranosť v užšom zmysle), obsah neodkladného opatrenia nesmie neprímerane zasiahnuť do základných práv a slobôd, vrátane práva na rodinný život. Okresný súd: nijako nevysvetlil, prečo je aj po siedmich rokoch trvania zákazu priblíženia stále nevyhnutné a primerané, aby sa nemohol priblížiť k deťom a žalovanej na vzdialenosť menšiu ako 100 m, nehodnotil, či menej invazívne opatrenia (úprava styku, dohľad pri styku, samostatné NO vo veci e-mailov) neposkytujú dostatočnú ochranu, nevykonali žiadny explicitný test proporcionality v zmysle čl. 8 Dohovoru a ústavnej judikatúry. Výsledkom je stav, v ktorom: dlhodobý zákaz priblíženia plní skôr funkciu sankcie za historickú komunikáciu než funkciu ochrany pred reálnym fyzickým rizikom, ústavne zaručené právo detí na kontakt s oboma rodičmi je drasticky obmedzené bez existencie aktuálne osvedčeného rizika fyzického násillia. Takýto zásah do rodinného života je z pohľadu proporcionality neudržateľný.

28. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti navrhol, aby odvolací súd uznesenie Okresného súdu Prešov č.k. 29C/43/2025-99 zrušil a sám rozhodol tak, že podľa § 334 CSP zrušuje neodkladné opatrenie nariadené uznesením Krajského súdu v Prešove pod sp. zn. 13Co/101/2019 zo dňa 12.9.2019. Subsidiárne, aby uznesenie Okresného súdu Prešov zrušil a vec mu vrátil na nové konanie a rozhodnutie. Zároveň žiadal, aby odvolací súd v zmysle § 336 ods. 1 CSP inicioval konanie vo veci samej tak, že žalovanej ako pôvodnej navrhovateľke neodkladného opatrenia uloží povinnosť podať v primeranej lehote žalobu vo veci samej, resp. uloží súdu prvej inštancie, aby o uložení takejto povinnosti znovu rozhodol.

29. Dňa 12.1.2026 zaslal žalobca súdu podanie nazvané ako „doplnenie odvolania“. Podotýka v ňom skutočnosť, že dňa 10.1.2026 malo dôjsť k realizácii stretnutia medzi ním a jeho maloletými deťmi podľa uznesenia Okresného súdu Prešov, a to za spolupráce a v priestoroch centra M.. Styk sa napokon neuskutočnil, a to nie z dôvodu nečinnosti žalobcu alebo odmietnutia jeho spolupráce, ale z dôvodu absencie reálneho bezpečnostného a organizačného zabezpečenia, ktoré by umožnilo styk vykonať, a to v súlade so zákazom priblíženia 100 m a s reálnou ochranou detí, ak súd v odôvodneniach rozhodnutí vychádza z premisy, že voči deťom má existovať riziko ujmy násilia. Ak súd v odôvodneniach svojich rozhodnutí predpokladá vysokú mieru rizika voči deťom, potom samotná výnimka, a to styk v akreditovanom centre Návrat nie je sama o sebe bezpečnostný mechanizmus. Sám žalobca privolal na dané stretnutie preventívne Policajný zbor, a to, aby výkon styku prebehol v režime, ktorý je primeraný tvrdenej miere rizika. Policajná hliadka sa však vyjadrila, že nemá možnosť vytvárať bezpečnostné záruky, pretože ide o podmienky, ktoré môže určiť len súd. Žalobca týmto chce poukázať, že G. M. nepatrí medzi ozbrojený bezpečnostný orgán, nemá donucovacie prostriedky ani právomoci na zabezpečenie režimu, ktorý má suplovať zákaz priblíženia uložený z dôvodu rizika fyzickej ujmy. V samotnom spise a v rozhodnutiach, na ktoré sa súdy odvolávajú, sa opakovane objavujú skutočnosti, ktoré sú relevantné pre posúdenie aktuálneho rizika a proporcionality najmä tým, že uznesením Okresného súdu Prešov bol zamietnutý návrh prokurátora na uloženie ochranného psychiatrického liečenia ústavnou formou a v civilných súvislostiach bolo uvádzané, že elektronické monitorovanie zákazu priblíženia nepreukázalo porušenie zákazu a že je nedôvodné. Netvrdí, že tieto skutočnosti samé o sebe preukazujú, že medzi rodičmi neexistuje konflikt, avšak sú významné pri posúdení toho, či je v roku 2026 opodstatnené udržiavať mimoriadne invazívny zákaz priblíženia voči vlastným deťom v rozsahu 100 m. Obdobný problém vidí aj pri nariadení znaleckého dokazovania, ktoré má prebehnúť v prítomnosti maloletých detí, pretože za danej situácie nie je možné postaviť znalca a účastníkov do situácie, kde sa vyžaduje fyzická prítomnosť detí pri úkone, ale nie je nastavený bezpečnostný režim. Žiadal súd, aby vzal na vedomie skutočnosť, že neuskutočnenie styku dňa 10.1.2026 nenastalo z dôvodu absencie reálnych a vykonateľných podmienok na bezpečný výkon styku a rovnaký stav bude 14.1.2026 pri plánovanom znaleckom dokazovaní, na ktorý sa neplánuje dostaviť z vyššie uvedených dôvodov.

30. K odvolaniu žalobcu podala vyjadrenie žalovaná, ktorá považuje uznesenie súdu za vecné a správne. Podľa jej názoru konanie žalobcu nezodpovedá tomu, že by mal byť zákaz zrušený. Dáva do pozornosti fakt, že dňa 16.12.2025 potvrdil Krajský súd v Prešove uznesenie súdu prvej inštancie ktorým zakázal žalobcovi kontaktovať žalovanú a to na základe neúnosného množstva emailov, ktoré boli plné fabulácií, klamstiev a urážok na jej osobu, rovnako ako odvolanie, ktoré podal. Často v ňom spomína jej krivú výpoveď, pričom nič také sa však nikdy nestalo ani nebolo potvrdené. Konanie, ktoré žalobca navrhol v roku 2023, vyšetrovateľ zamietol. Jeho vyjadrenia je podľa žalovanej možné pripísať niekoľkými znalcami potvrdenej zmiešanej poruche osobnosti.

31. Prípád nebezpečného vyhrážania bol prerušený len preto, že bol vyhlásený za nepríčetného. Nakoľko je jeho konanie nepredvídateľné, bolo pre ňu najviac bezpečné obdobie, keď mal monitorovacie zariadenie. Okresný súd po opakovaných žiadosťiach napokon vyhovel jeho žiadosti, keďže bol stále v platnosti zákaz priblíženia ktorý by žalovanú mal chrániť. Monitorovanie žalovanej poskytovalo pocit bezpečia, nakoľko v prípade priblíženia bola informovaná a vedela, že sa má vzdialiť prípadne nevychádzať z obydlija vo chvíli, keď sa priblížil. Pri stretnutí s deťmi v centre M. ich strašil, že žalovanú, ich mamu, „zavrú do basy“, z čoho boli deti následne vystrašené. Dňa 10.1.2026 prišla na stretnutie do centra M., kde jej bolo oznámené, že žalobca oznámil, že sa na stretnutie chystá zavolať políciu, aby ho sledovali a potvrdili, že nie je nebezpečný. Polícia sa dostavila o 09.00 hod. v čase stretnutia, na čo jej bolo vzápätí oznámené, že stretnutie bude zastavené z dôvodu, že žalobcu vykázala polícia. Kvôli bezpečnosti jej dievčatá privedla do mesta a sprevádzala ich aby boli v bezpečí. Jeho správanie

považuje za nepredvídateľné a ohrozujúce ju aj ich spoločné maloleté deti, preto zákaz priblíženia považuje za najvyšší možný stupeň ochranu pre ňu aj deti.

32. Dňa 27.2.2016 obdržal odvolací súd podanie žalobcu, ktorého obsahom bola odpoveď Krajskej prokuratúry v Prešove na jeho žiadosť o poskytnutie súčinnosti. Nakoľko, dňa 19.2.2026 bola tunajšej prokuratúre doručená Vaša žiadosť sp.zn. 28P/207/2025-194 z 18.2.2026 označená ako "Žiadosť o poskytnutie Bezodkladnej súčinnosti". Uvedená žiadosť bola odstúpená na vybavenie Okresnej prokuratúry Prešov, ktorá prioritne vykonáva dozor nad dodržiavaním zákonnosti v predsúdnom trestnom konaní. Z úrovne Krajskej prokuratúry v Prešove nevidujú v súčasnosti nevybavené trestné oznámenie A. B. voči E. H. a naopak E. H. voči A. B. s výnimkou konania sp. zn. 4KPt 202/23/2023 (na Okresnej prokuratúre v Prešove evidované pod sp.zn. 2Pv/ 242/23/7707), kde bol zo strany prokuratúry podaný na Okresný súd v Prešove Návrh na povolenie obnovy konania, o ktorom doposiaľ nebolo právoplatne rozhodnuté, pričom predmetné konanie je na Okresnom súde v Prešove vedené pod sp. zn. 4Nt/2/2026.

33. Ďalšie vyjadrenia neboli v odvolacom konaní podané.

34. Krajský súd v Prešove ako odvolací súd v rámci kompetencií vyplývajúcich z ustanovenia § 34 CSP, preskúmal napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie podľa zásad uvedených v ustanovení § 379 CSP bez nariadenia pojednávania, prejednal vec v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáhal jej preskúmania a súčasne viazaný odvolacími dôvodmi v zmysle ustanovení § 380 CSP a nasl. a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

35. Súd prvej inštancie dostatočne vyhodnotil skutkové okolnosti a vec aj správne právne posúdil vo vzťahu žalobkyne a žalovaného. Odvolací súd sa stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia a len na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia uvádza:

36. Podľa § 324 CSP pred začatím konania, počas konania a po jeho skončení súd môže na návrh nariadiť neodkladné opatrenie.

37. Podľa § 325 ods. 1 CSP neodkladné opatrenie môže súd nariadiť, ak je potrebné bezodkladne upraviť pomery alebo ak je obava, že exekúcia bude ohrozená.

38. Podľa § 325 ods. 2 CSP neodkladným opatrením možno strane uložiť najmä, aby

- a) poskytla aspoň časť pracovnej odmeny, ak ide o trvanie pracovného pomeru a navrhovateľ zo závažných dôvodov nepracuje,
- b) zložila peňažnú sumu alebo vec do úschovy na súde,
- c) nenakladala s určitými vecami alebo právami,
- d) niečo vykonala, niečoho sa zdržala alebo niečo znášala,
- e) nevstupovala dočasne do domu alebo bytu, v ktorom býva osoba, vo vzťahu ku ktorej je dôvodne podozrivá z násillia,
- f) nevstupovala alebo iba obmedzene vstupovala do domu alebo bytu, na pracovisko alebo iné miesto, kde býva, zdržiava sa alebo ktoré pravidelne navštevuje osoba, ktorej telesnú integritu alebo duševnú integritu svojím konaním ohrozuje,
- g) písomne, telefonicky, elektronickou komunikáciou alebo inými prostriedkami úplne alebo čiastočne nekontaktovala osobu, ktorej telesná integrita alebo duševná integrita môže byť takým konaním ohrozená,
- h) sa na určenú vzdialenosť nepribližovala alebo iba obmedzene približovala k osobe, ktorej telesná integrita alebo duševná integrita môže byť jej konaním ohrozená.

39. Podľa § 334 CSP súd na návrh neodkladné opatrenie zruší, ak odpadnú dôvody, pre ktoré bolo nariadené.

40. Z citovaných zákonných ustanovení vyplýva, že cieľom neodkladného opatrenia je dočasne upraviť pomery strán sporu, a to v prípadoch, kedy strana podávajúca návrh na takéto rozhodnutie osvedčí naliehavosť potreby takéhoto postupu odrážajúcu nemožnosť vyčkať do konečného rozhodnutia vo veci samej alebo zabezpečenie výkonu takéhoto rozhodnutia. Ide teda o rozhodnutie dočasnej povahy predpokladajúce aspoň osvedčenie danosti práva alebo osvedčenie ohrozenia tohto práva, ktoré však

neprejudikuje práva a povinnosti strán sporu, a teda ani nemôže nahrádzať konečné rozhodnutie vo veci samej a poskytnúť stranám definitívnu ochranu.

41. Krajský súd v Prešove uznesením, sp. zn. 13Co/101/2019 z 12.9.2019 zmenil uznesenie Okresného súdu Prešov č. k. 15C/40/2018-8 z 21.9.2018 tak, že uložil žalovanému zákaz priblížiť sa k žalobkyni, ako aj k ich spoločným deťom na vzdialenosť 100 m, s výnimkou účasti na nariadených úkonoch a pojednávaniach súdov, ako aj s výnimkou prípadného povoleného sa stretávania s maloletými deťmi pred orgánmi sociálnoprávnej ochrany detí a sociálnej kurately a zároveň pred subjektmi sociálnoprávnej ochrany detí, ktorým Ministerstvo práce, sociálnych vecí a rodiny Slovenskej republiky udelilo akreditáciu, potvrdil uznesenie v prevyšujúcej časti a nepriznal stranám sporu nárok na náhradu trov konania.

42. Vyššie uvedené neodkladné opatrenia je stále v platnosti, vzhľadom na to, že súd prvej inštancie po preskúmaní okolností prípadu došiel k záveru, že nie je možné v dostatočnom rozsahu vylúčiť možnosť akéhokoľvek násillia zo strany žalobcu vzhľadom na jeho osobu a charakterové vlastnosti s ohľadom na všetky doteraz vedené konania medzi účastníkmi. Rozpory medzi stranami naďalej trvajú, čo preukazuje aj nedávno nariadené ďalšie neodkladné opatrenie Okresného súdu Prešov sp. zn. 9C/38/2025 zo dňa 20.10.2025 potvrdené uznesením Krajského súdu v Prešove sp. zn. 9Co/21/2025 zo dňa 16.12.2025 ktorým bolo žalobcovi nariadené aby sa zdržal kontaktovania žalovanej emailovou komunikáciou, vzhľadom k skutočnosti, že žalovanú opakovane kontaktuje rôznymi emailovými správami, ktoré sú obťažujúce a schopné ohroziť jej psychickú integritu. Vzhľadom k nedávnomu priebehu tohto konania možno odôvodnene predpokladať, že opodstatnenie nariadeného neodkladného opatrenia aj formou zákazu priblíženia na 100 m je naďalej opodstatnené najmä z dôvodu extrémne vypätých vzťahov medzi stranami a opakovaným konaním žalobcu, ktorým sa snaží vzájomné napäté vzťahy ešte viac vyhrotiť.

43. Žalobca v podanom odvolaní namietal, nemožnosť výkonu rodičovských práv vzhľadom na nariadené neodkladné opatrenie po dobu 7 rokov (od roku 2019). V tomto bode sa odvolací súd nemôže stotožniť s tvrdeniami žalobcu najmä s ohľadom na skutočnosť, že žalobca má uznesením Okresného súdu v Prešove sp. zn. 27P/268/2024 zo dňa 10.12.2024 ktoré bolo potvrdené uznesením Krajského súdu v Prešove sp. zn. 19CoP/10/2025 zo dňa 25.2.2025 upravený styk s maloletými deťmi, a to: „... styk otca s mal. C. B., nar. XX.XX.XXXX a mal. K. B., nar. XX.X.XXXX tak, že otec je oprávnený stretávať sa s mal. C. a mal. K. poslednú sobotu v mesiaci od 9.00 hod. do 11.00 hod. v centre M., N. v H., K. XX, v prítomnosti pracovníka tohto centra s tým, že matka maloleté deti privedie do priestorov centra, kde ich otec prevezme a následne po skončení styku otec v priestoroch centra odovzdá maloleté deti matke.“ túto skutočnosť, žalobca vo svojom odvolaní aj sám potvrdil, no vyjadril s ňou nespokojnosť z dôvodu, že je podľa neho rozporné tvrdiť, že je pre svoje deti nebezpečný a zakázať mu približovať sa k nim bližšie ako 100 m, a zároveň mu umožniť byť s nimi v jednej miestnosti bez prítomnosti ozbrojených bezpečnostných zložiek.

44. Odvolací súd považuje styk otca s ohľadom na okolnosti daného prípadu za správne nastavený a považuje prítomnosť pracovníkov centra M. za dostatočnú záruku bezpečnosti pre maloleté deti.

45. Z predložených listinných dôkazov totiž vyplýva, že žalobca naďalej napriek zákazu žalovanej zasiela rôzne písomné prejavy v ktorých vyjadruje svoj nenávisťný postoj k nej. Z takéhoto konania žalobcu nemožno prijať záver o posune alebo zlepšení vzťahov, ktorý by osvedčoval potrebu zrušenia nariadeného neodkladného opatrenia.

46. Voči žalobcovi je doposiaľ vedené aj trestné stíhanie pod sp. zn. 5T/59/2021 pre prečin nebezpečného prenasledovania a vyhrážania, ktoré nebolo právoplatne skončené a ktorého rozhodnutie v prospech žalobcu by mohlo osvedčiť skutočnosť, že žalobca nie je nebezpečný. V čase rozhodovania odvolacieho súdu o návrhu na zrušenie neodkladného opatrenia tomu tak nebolo, preto súd túto skutočnosť ani nemohol vziať pri rozhodovaní do úvahy.

47. Žalobca opakovane namietal aj skutočnosť, že tvrdenia žalovanej sa nezakladajú na pravde. Tvrdil, že klame a krivo ho obviňuje. Tieto svoje tvrdenia ale nedokázal žiadnym relevantným spôsobom podložiť, osvedčiť alebo preukázať a zostali tak len v rovine tvrdení. Napokon aj podanie žalobcu doručené odvolaciemu súdu dňa 27.2.2026, v ktorom bolo vyjadrenie Krajskej prokuratúry v Prešove, výslovne uvádza, že sa v súčasnej dobe nevedie žiadne trestné konanie, v ktorom by vystupovali strany

tohto konania a ktoré by sa týkalo žalobcových obvinení voči žalobkyni, a to na základe žalobcom jej tvrdenej krivej výpovede.

48. Žalobca v odvolaní tiež namietal, že súd nesprávne vyhodnotil znalecké posudky, pretože ak odborné posúdenie neodôvodňuje ani uloženie ochranného ústavného liečenia v trestnom konaní, nie je logicky udržateľné, aby tie isté skutkové východiská boli použité ako základ pre dlhodobé udržiavanie extrémne invazívneho zákazu priblíženia k maloletým deťom v civilnom konaní. Odvolací súd k danému tvrdeniu uvádza, že žalobca sa podrobil v minulosti viacerým znaleckým dokazovaniam, ktorých výsledky boli protichodné a znalci sa nedopracovali k žiadnemu jednoznačnému stanovisku. Závery, na ktoré žalobca vo svojom odvolaní odkazuje, pochádzajú z posledného vypracovaného znaleckého posudku vykonaného v konaní sp. zn. 4Nt/18/2023, z ktorého vyplýva, že žalobca trpí poruchou osobnosti zmiešaného typu, ktorá sa prejavuje preexponovanými prejavmi správania. Uvádza sa v ňom, že obvinený žalobca mohol rozpoznať protiprávnosť svojho konaní, a teda vyvracia záver predchádzajúceho posudku v konaní pod sp. zn. 5T/59/2021, kde bolo prerušené trestné stíhanie z dôvodu, že žalobcu nebolo možné v tom čase postaviť pred súd pre jeho nepríčetnosť.

49. Odvolací súd považuje za potrebné podotknúť, že žalobcovi nie je nariadeným neodkladným opatrením bránené iniciovať konanie o rozšírenie styku s maloletými deťmi prostredníctvom samostatného konania. Z obsahu spisu však vyplýva, že žalobca sa odmieta zúčastňovať aj na aktuálne súdom nariadených stretnutiach raz mesačne v centre Návrat pod dohľadom sociálnej pracovníčky.

50. Vzhľadom na to, považuje odvolací súd žalobcove námietky ohľadom zásahu do jeho rodičovských práv v tejto veci za irelevantné z dôvodu, že žalobca v súčasnej dobe nevyužíva ani prostriedky kontaktu s maloletými deťmi, ktoré mu sú umožnené.

51. Súd v rámci rozhodovania o zrušení neodkladného opatrenia nemôže preskúmavať vecnú správnosť uznesenia o jeho nariadení. Musí sa zaoberať výlučne otázkou, či po jeho vyhlásení došlo k takej zmene pomerov (vrátane situácie, keď v priebehu konania nastane kvalitatívny posun v otázke miery preukázania rozhodujúcich skutočností), pre úpravu ktorých bolo neodkladné opatrenie nariadené. Strana domáhajúca sa zrušenia neodkladného opatrenia preto musí v návrhu osvedčiť takú zmenu pomerov, ku ktorej po vyhlásení neodkladného opatrenia došlo. Len iný názor dotknutej strany bez relevantnej zmeny skutkových okolností nevytvára dostatočný predpoklad pre rozhodovanie všeobecného súdu o jeho zrušení (ÚS SR II. ÚS 491/2017).

52. Vzhľadom na uvedené a na skutočnosť, že z obsahu spisu nevyplýva, aby po nariadení tohto neodkladného opatrenia odpadli dôvody, pre ktoré bolo nariadené, odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie postupoval správne, keď návrh žalovaného na zrušenie tohto neodkladného opatrenia zamietol. Len jeho ponechaním možno predísť tomu, aby bola poskytnutá právna ochrana iba žalobcovi, keďže od žalovanej a maloletým deťom mohla vzniknúť závažná ujma.

53. Čo sa týka času trvania nariadeného neodkladného opatrenia (7 rokov), na ktorý poukazuje žalobca, odvolací súd zdôrazňuje, že dočasnosť nariadeného neodkladného opatrenia je limitovaná zánikom dôvodov, pre ktoré bolo neodkladné opatrenie nariadené. V danej veci však aj napriek uplynutiu dlhšieho času od nariadenia neodkladného opatrenia, dôvody, pre ktoré bolo neodkladné opatrenie nariadené nepominuli. Nevhodné správanie sa žalobcu voči žalovanej s ohľadom na obsah spisu a množstvo konaní ktoré vedú strany sporu nepochybne pretrváva.

54. S ohľadom na vyššie uvedené odvolací súd konštatuje, že žalovaný dôvodnosť svojho návrhu na zrušenie nariadeného neodkladného opatrenia dostatočným spôsobom neosvedčil.

55. Vo vzťahu k odvolacím námietkam žalobcu, odvolací súd v prvom rade zdôrazňuje, že súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou sporu, ale iba na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia, preto odôvodnenie rozhodnutia súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované zákonné právo strany sporu na súdnu ochranu, resp. právo na spravodlivé súdne konanie. Do práva na spravodlivý proces však nepatrí právo strany sporu, aby sa súd stotožnil s jeho právnymi názormi a predstavami, navrhovaním a hodnotením dôkazov, ani aby prebral a riadil sa ním predpokladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol

v súlade s jeho vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (porovnaj napr. IV.ÚS/252/2004, I.ÚS/50/2004, II.ÚS/3/1997, II.ÚS/251/2003).

56. Ako vyplýva aj z judikatúry Ústavného súdu SR, iba skutočnosť, že strana sporu sa s právnym názorom odvolacieho súdu, ktorý potvrdil rozhodnutie súdu prvej inštancie ako vecne správne, nestotožnila, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti jeho rozhodnutia (I.ÚS/188/06).

57. Keďže žalovaný neuviedol vo svojom odvolaní žiadnu takú relevantnú okolnosť, ktorá by bola spôsobilá priviesť zmenu alebo zrušenie napadnutého uznesenia nezostávalo odvolaciemu súdu iné, ako po vecnom a právnom zhodnotení relevantných skutočností (aj keď obsahovo obširných) napadnuté uznesenie s ohľadom na jeho vecnú správnosť podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP potvrdiť.

58. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s ustanovením § 262 ods. 2 a ustanovením § 255 ods. 1 CSP. Dôvodom takéhoto rozhodnutia bola skutočnosť, že žalobca v odvolacom konaní nebol úspešný a preto nemá právo na náhradu trov odvolacieho konania a žalovanej v priebehu odvolacieho konania žiadne preukázateľné trovy nevznikli, preto odvolací súd nárok na ich náhradu sporovým stranám nepriznal.

59. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustné odvolanie.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ má právo zvoliť si advokáta a možnosť obrátiť sa na Centrum právnej pomoci (§ 160 ods. 2 CSP).

Podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva (§ 125 ods. 2 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).